

ELADA TEENIDES, USKUDES, ARMASTADES (SUURE REEDE KOHASELT)

Liigi praegusele ülekaalus olevale kultuurile, kui moraalile, kommetele ja -
ennekõike täna- majandusele alusepanijale, on täna suur surma päev: Suur Reede.
(hispaania keel: *Püha Reede*)

On kummaline, et liturgias on tänane päev suhteliselt suur lein, Kristuse surma
meenutamise tõttu. Kuid, kummalisel kombel, kui saabub Ülestõusmispühapäev,
siis on... see mingi päev ... *"Tore! Püha Nädal sai otsa!"*. (Eestis: *Suur Nädal*,
Kannatusnädal, *Suur Kannatusnädal*) Midagi sarnast.

Surmakultuur, just täpselt -just täpselt- töötatud välja olendis, kes töötab
Ülestõusmist, on kõige halvem interpretatsioon, mida võib teha millegi sellise
kohta, mida me nimetame "surmaks".

Kõike, mida teatakse -teatakse?- surma kohta, ütlevad elavad. No kuulge! Meil ei
ole mingit tunnistust, tõendust "väga hästi" surnutelt. Seega, missugust visiooni
võib omada surmast mingi elav?

Nii vähe kui me ka mõtleme -võib olla isegi jõudmata mõtlemiseni, pange tähele-,
siis versioon või visioon, mida võib surma kohta omada mingi elav, on... **vitaalne**.
On elav visioon. Sest tema referentssüsteemid, tema (teemale) lähenemise
süsteemid, tema diagnostika süsteemid... on omased elavatele! Nii et kogu kurbus,
raev, jõuetus, kõik sümptomid, mida näitab elav surma ees, on omased elavale.
Neil ei ole midagi pistmist surmaga. See on vaid üks lihtne possessiivne
"egokesksus": *"Ah! Mul ei ole seda enam"*. *"Ah! Ma ei saa seda enam kasutada."*
"Ah! Mulle ei ole enam antud". *"Ah! Ma ei saa seda enam ära kasutada"*. *"Ah!*
Seda rõõmu mulle enam ei ole". *"Ah! Enam ei..."*.

Seda, parimatel juhtudel. Teistel puhkudel, saab kõik vastupidi olema: *"Ai! Milline
kergendus!"*.

On tähtis, üldisele teadvusele, et me vaevu teame, mis **elu** on; aru saada, et see, mida me hüüame “surmaks” on üks elu... latentseid seisundeid; mis järgides Püha Nädala kriteeriumit, juhib meid Ülestõusmiseni.

Ehk siis, lähtudes elu vitaalsest vaatenurgast, niinimetatud “surm” on mingi transiit ülestõusmise poole: jätkata elavatena. Mille tulemusena, just kui...

-Nõus: mingi transiit! Aga... elu seisukohast lähtudes, kas surma on olemas?

-Jah. Ilmselgelt, nende perspektiividega mida omatakse, jah; kuid kui vahetame oma perspektiive, siis ei.

Natuke aega tagasi -nädal aega-, teati, et oli olemas üks vedelik -nimetame seda niiviisi: vedelik- raku ja raku vahel. Interstitsiaalne vedelik (koevedelik). Tore. Sel nädalal on ilmunud üks töö, kus kinnitatakse, et see interstitsiaalne vedelik on üks imeline vedelik.

See on mingi süsteem, mingi uus süsteem. Ja seda öeldakse –“üks uus süsteem”- nagu see oleks midagi, mis... no ma ei tea, mis on ostetud venelastelt või selle on toonud Jõuluvana. Aga see on alati siin olnud. Aga, aga, aga!, selliste meetoditega nagu biopsia, nagu mikrobioloogias, nagu tsütoloogilised meetodid ja teised tehnoloogilised kogemused -ennekõike mikrobioloogilised-..., mis toimus? Seda ei nähtud. Miks? Sest see hävitati. See interstitsiaalne vedelik, tänu sellisele kohtlemisele, kadus. Ei olnud, seda ei näinud. Nüüd, kasutades teisi tehnikaid, ilma hävitamata!, ilma skalpellita, ilma külmetamata, ilma värvaineteta, ilma manipulatsioonita, tuleb välja, et on olemas terve süsteem, mis muutub olenevalt sellele, millises organis see interstitsiaalne vedelik asetseb. Ja sealtmaalt on selgus majas. Ning mis saab olema väga tähtis diagnostika jaoks...; loomulikult, vähi uuringutele, jne, jne, jne.

Samuti, mõni aeg tagasi, mitte ülearu palju, avastati, et -mida just hetk tagasi ütlesime: elav läheneb niinimetatud “surmale” elu vaatevinklist lähtudes-..., avastati, et on olemas teatud grupp tüvirakke, mis kolme või natuke rohkemate päevade jooksul, kiirendasid, tugevdasid oma võimekust, ja neoformatiivsed rakud tekkisid edasi, eesmärgiga -midagi muud ei saaks ollagi- paljuneda edasi, vitaalselt,

olendis, kes teoreetiliselt oli surnud. Seega, ei olnudki see nii surnud!

Seesama, millele viidatakse kui "viimastele" -jutumärkides- perspektiividele, väljavaadetele surma ees. Kuid..., justnimelt, kui uurime liigi evolutsiooni, siis justkui osutatakse ühele või teisele tähelepanuväärsele hetkele teatud kindlas kultuuris, teatud teadmisele, siis kui ilmuvad säilmed matuse riitustest.

Surm.

On üllatus -vahel oodatud; teistel kordadel, ootamatu- mida elu pakub. Kuid elu mingi väga-väga piiratud teadvusega. Kuid, vaatamata oma limiteeritusele, seab see sisse matuse riituse, vastavalt millele, see olend, teises vormis -vaadelgem hinge, vaadelgem vaimu- liigub teiste perspektiivide poole, muutub teiseks dimensiooniks, ja teda võib aidata lauludega, palvetega, koos... Ja nendes teistes perspektiivides kohtub ta -vastavalt uskumustele- uute võimalustega... eluks!

Ehk siis kõik mida meile jutustavad matuse riitused on teised elamise vormid! Paradiisides, põrgutes, purgatooriumites, nirvaanades, ekstaasis, samadhis,... Igal kultuuril on oma vitaalne residents. Seega tõestatakse, veelkord, et versioon... või ainuke versioon, mida omatakse surma kohta, on läbi elu, ja seetõttu võib rääkida ainult "elust", olgugi et ollakse surma ees.

Kõik see näib väga ilmselge olevat, kuid, väljaarvatud erandid, tavaliselt, tingimused, milles elatakse -nagu näiteks praegu, Kristuse meenutamises: surm- on jubedad; jubedad nende tagajärgede tõttu, mida nad jätavad. Kindlapeale, ümbruskonna võimetuse tõttu. Kindlapeale -või kindlalt!- teadvuse tasandite tõttu, millega see toimuv kokku võetakse. Vaatamata sellele, et iga korraga antakse aina enam ja enam kursusi "hea suremise", "hea lahkumise" kohta...

Ei. Ei usutud -ja... kes usub?-. Ei, ei usutud -ja kes usub?-, et Kristus... tõusis üles. Jäädi passiooni ja surma juurde. Jäädi sellesse, mida kristlased hiljem tegid: kättemaksu.

Ülestõusmise juubeldus jäi anekdootlikuks, olles põhjapanevaks tuumaks, et

läheneda niinimetatud "Igavikulisele Elule". Jäi anekdootlikuks looks. Ja kõik see takerdus verre, higisse ja pisaratasse ja surma.

Palve Tähendus hingestab meid täna esitatud eelduste alusel, koondada kokku kujutluspilt Kristlikust Puhangust kui näitest "igavikulise elu" ühe vormi kohta. Kui näide, mille tervendaja peab omaks võtma, enda osaks tegema -nagu Kristuse puhul- oma kontseptsioonis ja tegevuses... kannatuse, valu ja haiguse ees.

Pöördudes selle poole, mis muudab Kristuse tegevuse ilmselgeks, me viitame tema imedele.

Ja millise olemusega on tema imed? Kõik kannavad tervendavat pitsatit. On nälg? On kalad ja leib. On puudu vein? Ilmub veiniks muudetud vesi. On pimedaksjäänu, ja ilmub nägemine. On sandistumine, ja hakkab... jooksuma. On verejooks, ja see peatub ühe lihtsa puudutuse läbi. On halvatu, ja too hülgab oma kargud. On surnuid, ja nad tõusevad üles.

Kogu see pagas on tervendav; tervistav!... Ja fundamentaalseks missiooniks see, mille ta volitab apostlitele: *"Minge, tervendage, tervistage ja tõstke üles (äratage surnuist)"*.

Ja kui vaatame hoolega, siis mitte midagi sellest ei praktiseeritud. Jäi stand by peale..., kuna puudus kreedo, ja puudus usk. Sest temas väljendus see tänu tema Müsteeriumi olemusele -aga meie plaanis, tema usutavuse olemuse tõttu-, **sest ta uskus.**

Ja kõik see, mida mingil hetkel usutakse kindlasti!, ilma mingi kahtluseta!, see muutub imeks; see muutub... ja teeb tema kreedo imeliseks, imepäraseks.

Ehk siis, Kristliku Puhangu näide, oma imedes, ei olnud mitte tema "hedoniseerumiseks". Ei. Oli ettepanek teiseks dimensiooniks, teiseks elu teadvuseks! Igavikkude Eluks...

Ja Igavikkude Elu..., milleni jõuti teenides!, uskudes!, armastades!... Nagu kolm

trepiastet, mis panevad meid simultaanselt nägema surma kui ootamatut või ettenähtavat põgenemist... elust; teenivast, uskuvast elust..., armunult.

Lõpptulemusena, Palve Tähendus **ei leina** täna!, sest see tähendaks lõpu tunnustamist! Tähendaks kaotuse omaks võtmist.

Pigem peaks tunnetama, et see on oma sisult Euharistiale omane hetk.

On hetk järgnevak: ***"Võtke ja sööge, sest see on minu keha. Võtke ja jooge, sest see on minu veri"***.

See on Euharistiale omane hetk..., see mis **päästab** surma teadvusest ja muudab selle **Ülestõusmise** teadvuseks!

Ja kui kummaline: just Suurel Reedel katoliiklased ei tähista euharistiat.

Samuti just selle päeva jooksul, oraakel, läbi oma kuu, viib meid "Armunute Ühenduseni"; "Orgasmini": see hõrk kirjeldamatu hetk, läbi tavapärase teadvuse, mil armastajad saavad **"üheks"**, ja ilmub uus teadvus..., mida võiksime identifitseerida, teatud punktini!, orgasmiga. Mis on nagu kindlustada..., et on surmast üle saadud. Mis lõpetas oma olemasolu.

Just -alguses- avaneb reproduktiivne võimalus. Et ühendada kõik elemendid.

Niiviisi, kui meist saavad elu armastajad, sellesse uskujad, ja teenijad, kes justnagu transtsendeerudes... "jah" ja "ei"-st, heast ja halvast, kõrgest ja madalast, ja saavutades Ühenduse, siis saame olema väga erinevas sellest Suurest Reedest, mida pakuvad meile loodud, paika pandud traditsioonid.

Kristlik Puhang jätab meile, tänases Palvuslikus Tähenduses, idee, et Armastus, kui "armastajate" kogemus..., selle sõna laias tähenduses, on mehhanism, mille läbi olendid sulanduvad üheks ja saavutavad, muuhulgas, Surematuse, praktiseerides seda usku ja teenides selles tähenduses.

Ülestõusmise tõotus... on Uskumise pragmaatiline osa.

Ja Teenimise praktiseerimine on Tervendav osa.

Ja tingimusteta Armastus Loova Müsteerimi suhtes on **ülalpidamine, tugi.**
